

GAVRAN I LIJA

*Čujte, oj čujte, svi narodi svieta,
Priču, što sledi —
Pričica mudra: na Iztok i Zapad
Jednako vriedi.*

Crni gavran ugrabivši
Negdje komad biela sira,
Sjede s njime na vrh hrasta
I odtepe stručak žira;
Pade žir na tetu liju.
Gladna lija oči diže,
Pa kad vidje sir i pticu,
Nasmija se, njušku liže:
— Oj, visoko stojiš, sire,
A u kljunu zlobne ptice.
Ali tako bila lija,
Preda me češ pasti nice!

Pa zaliže žute uši,
Da se dlaka ne kostruši,
I prozbori sladku rieč:

— Divni stvore, kralju sviju ptica,
Odkuda te gordi nosi liet?
Kano zviezda treptiš na tom dubu,
I zadržan stoji šumski sviet!

Perje tvoje cakli se i blista,
Liepost tvoja otima mi vid!
Jadne mene, što u riđoj dlaci
Zborim s tobom, pa me hvata stid!
Ali ja sam ludo šumsko zviere,
A ti, eto, žarkog sunca drug,
Pa ti molbu zvjeradi donosim:
Daj usreći ovaj tužni lug,
Te sa ovog mjesta uzvišena
Svojom pjesmom razveseli nas!
Kad ti perje tako divno trepti,
Koli sladak biti će tvoj glas!

Čvrsto drži gavran crni
Bieli sir u moćnom kljunu — — —
Ali na te mile rieči
Oholo se sav nadunu.
Ode pamet crnoj ptici:

Kljun razvali, graktat stane,
A moj sirac, kako treba,
Baš u šape liji pane.

Grakće gavran na široko,
Hoće grlo da pokaže,
A pod hrastom tetka lija
Smije se i prenemaže:

— Da si zdravo, ludi ptiću!
Meni sir, a nauk tebi.
Znaj: da nema ludih ptica,
Laskavaca bilo ne bi.